

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobců **a) V. M.**, zast. JUDr. Vlastimilem Marhanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Střelecká 672, PSČ 500 02, a **b) L. H.**, zast. JUDr. Jaroslavem Stachem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Jana Masaryka 632, PSČ 500 12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 02, za účasti **1. obchodní společnosti Bárta & Bárta, s. r. o.**, Javornice 328, PSČ 517 11 a **2. Města Rychnov nad Kněžnou**, Havlíčkova 136, PSČ 516 01, Rychnov nad Kněžnou a **3. Ing. A. P.**, v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2011, zn. 15947/UP/2007/Kd, t a k t o :

- I. **Věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 A 19/2011 a 30 A 20/2011 se s p o j u j í ke společnému projednání s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 30 A 19/2011.**
- II. **Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 28. 2. 2011, zn. 15947/UP/2007/Kd, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**

- III. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci a) náklady řízení ve výši 7.760,-- Kč k rukám JUDr. Vlastimila Marhana, advokáta se sídlem v Hradci Králové, Střelecká 672, do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- IV. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobkyni b) náklady řízení ve výši 7.760,-- Kč k rukám JUDr. Jaroslava Stacha, advokáta se sídlem v Hradci Králové, Jana Masaryka 632, do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalovaný vydal dne 28. 2. 2011 pod zn. 15947/UP/2007/Kd, rozhodnutí, jímž mimo jiné i na základě odvolání žalobců označených shora písmeny a) a b), změnil úvodní část výroku stavebního povolení vydaného Městským úřadem, odborem výstavby, Rychnov nad Kněžnou dne 11. listopadu 2008 pod č.j. VÝST-7292/08-11/2005/Po, a to až po podmínky pro provedení stavby, přičemž o nich konstatoval, že „...zůstávají v platnosti, vyjma podmínky č. 12, která se ruší.“ Žalované rozhodnutí vydal s odkazem na § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „správní řád“). Uvedenými rozhodnutími byla na základě žádosti obchodní společnosti Bárta & Bárta, s. r. o., Javornice 328, povolena stavba označená jako „stavební úpravy spojené se změnou užívání stávající ocelové haly bývalé opravny autobusů na linku STK Rychnov nad Kněžnou“ (dále jen „stavba“) na pozemcích parc. č. 1504/3, 1504/33, 1504/37, 1504/2 a 1505/1 v kat. území Rychnov nad Kněžnou. Proti tomuto rozhodnutí o odvolání podali včas žaloby V. M. (označený shora písmenem a/) a L. H. (označená shora písmenem b/), jimiž se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce a) v žalobě v podstatě namítal, že se žalovaný neřídil právním názorem nadepsaného krajského soudu, vyjádřeným v jeho předchozím rozsudku ze dne 27. října 2010, č.j. 30 Ca 75/2009-68. Již v něm totiž krajský soud přisvědčil žalobcům v tom, že „žalovaný pochybil, když odpovídajícím způsobem nezjišťoval, zda je komunikace v bývalém areálu ZZN vůbec schopna pojmout uvažovaný provoz a že samotná existence veřejně přístupné pozemní komunikace v místě zamýšlené stavby ještě neznamená, že ji lze bez dalšího povolit.“ Přesto žalovaný v tomto směru neprovedl podle žalobce žádný důkaz a nevyhověl tak požadavkům krajského soudu. Žalobce trvá na tom, že skutečný stav věci lze zjistit znaleckým posudkem, přičemž připustil, že posudek o propustnosti a obslužnosti komunikace znalce

Stanislava Bartoně se nemusel žalovanému jevit jako vyhovující. Pak si ovšem podle něho měl vyžádat posudek od jiného znalce či znaleckého ústavu. Žalovanému dále vytýkal, že neprovedl místní šetření k lepšímu objasnění věci a na dokreslení situace předložil krajskému soudu tři fotografie z místa. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zrušením podmínky č. 12 stavebního povolení, neboť neregulace provozu v areálu by vedla k dopravnímu zmatku.

V podstatě tytéž žalobní námitky uplatnila i žalobkyně b). Rovněž ona odkazovala na předchozí rozsudek krajského soudu ze dne 27. října 2010, č.j. 30 Ca 75/2009-68, respektive právní názor v něm vyjádřený k dopravní obslužnosti komunikace v areálu, jímž se však prý žalovaný neřídil. Neprovedl žádný důkaz, který by přinesl odpovědi na tyto otázky a věc posoudil pouze na základě vlastní úvahy o tom, že areál kdysi sloužil provozu podniku ZNZ. Právě z toho vyšel se závěrem, že když byly v areálu splněny podmínky pro provoz nákladní dopravy tehdy, musí tomu být i nyní. Žalobkyně dále zpochybňovala výsledky měření šíře dotčené komunikace žalovaným, přičemž tu podle ní dával žalovaný nepatřičným způsobem do souvislosti s požadavky ČSN 736110, ačkoliv „nejde o platný právní či technický předpis.“ Žalovaný prý rovněž neosvětlil požadavek soudu, proč nebyl proveden důkaz předloženým znaleckým posudkem. Podle ní nepostačí konstatování, že se s ním žalovaný sice seznámil, ale že nemá žádnou vypovídající schopnost, když uvažoval s jiným nárůstem provozu v STK.

Žalobkyně rovněž nesouhlasí se zrušením podmínky č. 12, neboť v sobě obsahuje stanovisko dotčeného orgánu státní správy, bez jehož vyjádření by nebylo možno stavební povolení vydat. I ona argumentuje následným chaosem na areálové komunikaci a potřebou stanovit pro provoz na ni „přesné mantinely“, a to i s ohledem na ochranu vlastnických práv. Z uvedených důvodů má za nezákonné jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

Žalovaný se vyjádřil k žalobám podáním ze dne 21. 6. 2011. V něm předně uvedl, že postupoval v řízení v intencích rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. října 2010, č. j. 30Ca 75/2009-68, tedy že zkoumal otázku přístupu k předmětné stavbě na základě ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění pozdějších předpisů. Dospěl přitom k závěru, že pozemky parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky účelové komunikace, jsou způsobilé zajistit odpovídající přístup ke stavbě, že jsou kapacitně vyhovujícím připojením stavby na pozemní komunikaci (ulice Soukenická). Pokud jde o žalobní námitky, odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že je v něm na ně reagováno. Měl je za nedůvodné, a proto navrhoval žaloby zamítnout.

Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

Protože věci shora uvedených žalob směřovaly proti témuž rozhodnutí, spojil je krajský soud podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“), ke společnému projednání. Napadené rozhodnutí poté přezkoumal

v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když s tím žalobci výslovně souhlasili a žalovaný zůstal k výzvě na vyslovení souhlasu s neveřejným projednáním věci nečinný, přestože byl výslovně o následcích nečinnosti poučen. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům:

Nadepsaný krajský soud se zabýval danou věcí naposledy v rozsudku ze dne 27. října 2010, č.j. 30 Ca 75/2009-68, jehož se žalobci také dovolávali. Právě v něm bylo žalovanému vytýkáno, že se v rozhodnutí ze dne 11. června 2009, zn. 15947/UP/2007/Kd, nezabýval řádným způsobem otázkou kapacity přípojně účelové komunikace (existující v podobě parcel č. 1504/30 a č.1495) na veřejnou pozemní komunikaci, z níž by měli do STK přijíždět její budoucí zákazníci. Tuto otázku totiž v podstatě spojil jen s dodržováním pravidel silničního provozu a přizpůsobení se jejímu stavebně a dopravně technickému stavu. Šlo a jde o stěžejní otázku, od jejíhož vyřešení je odvislé povolení předmětné stavby.

Žalovaný věnoval této otázce pozornost do té míry, že rozhodně nelze říci, že by se právním názorem krajského soudu neřídil. Jeho úvahy na straně sedm až deset odůvodnění žalovaného rozhodnutí ohledně dopravní propustnosti předmětné účelové komunikace má totiž krajský soud za relevantní, a proto na ně v dalším i odkazuje. Netřeba k této otázce opakovat totéž jen jinými slovy. Tyto své závěry ale žalovaný znehodnotil tím, že v rozporu, a to hned se dvěma zákony (o tom dále), současně zrušil bez dalšího podmínku č. 12 prvoinstančního správního rozhodnutí (stavebního povolení).

Je si třeba uvědomit, že podle § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, podle něhož se v dané věci postupuje, dále jen „stavební zákon“, stanoví stavební úřad ve stavebním povolení podmínky pro provedení a užívání stavby, jimiž zabezpečí ochranu veřejných zájmů nejen při výstavbě, ale i při užívání stavby a jimiž zajistí dodržení požadavků stanovených dotčenými orgány státní správy.

Podmínka č. 12, jak je zřejmé již z jejího počátku, byla ve stavebním povolení stanovena na základě závazného stanoviska příslušného silničního správního úřadu ze dne 19. srpna 2008, č.j. :OD/209/08/Sch, jako dotčeného orgánu státní správy, a to právě proto, že pozemní komunikace na p. p. č. 1495 a 1504/30 je veřejná účelová komunikace. Do pravomoci tohoto orgánu proto patří i řízení provozu na ni. Pokud tedy tento silniční správní orgán jako dotčený orgán státní správy vydal v průběhu povolovacího řízení výše uvedené závazné stanovisko (viz také § 149 správního řádu), bylo závazné i pro výrokovou část stavebního povolení. Příslušný stavební úřad však neměl jinou možnost, než uvedené závazné stanovisko zakomponovat do podmínek stavebního povolení, tím svoji pravomoc nijak nepřekročil. Naopak tím dostal svým povinností stanoveným v § 66 stavebního zákona. Stejně závazné (alespoň po určitou dobu) je přitom závazné stanovisko i pro odvolací orgán.

Jak je ze správního spisu zřejmé, konkrétně z odvolání žalobkyně b), tak ta ve svém odvolání ze dne 27. 11. 2008 proti stavebnímu povolení, vydanému

Městským úřadem Rychnov nad Kněžnou dne 11. listopadu 2008 pod č.j. VÝST-7292/08-11/2005/Po, napadla jeho podmínku č. 12. O tom nemůže být z věty v něm obsažené, že: „Sama skutečnost, že dotčená příjezdová komunikace je zapsána v katastru nemovitostí jako účelová komunikace neznamená, že ji lze z vůle správního orgánu dopravně značit, tak jak je popsáno v podmínkách stavebního povolení pod č. 12.“, žádných pochyb. V tom případě měl ale žalovaný postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu, podle něhož „Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží“. Ani tímto primárním způsobem při řešení dané otázky však žalovaný nepostupoval, tedy neověřil si správnost uvedeného závazného stanoviska. Porušil tak nejen ustanovení § 149 správního řádu, podle něhož měl v souvislosti s uvedenou námitkou proti podmínce č. 12 stavebního povolení postupovat, ale při neuvědomění si této povinnosti postupoval i v rozporu s § 66 stavebního zákona, když uvedenou podmínku zrušil.

Již jen z těchto důvodů krajskému soudu nezbylo, než žalované rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., tedy pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalované rozhodnutí však trpí i další vážnou procesní vadou, pro kterou by je bylo třeba považovat za nepřezkoumatelné, a to z důvodu jeho nesrozumitelnosti (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). Jak již totiž bylo uvedeno vpředu, žalovaným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu prvoinstanční správní rozhodnutí v části změněno, podmínky pro provedení stavby zůstaly v platnosti, vyjma podmínky č. 12, která byla zrušena.

K tomu třeba uvést, že správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí; vady prvostupňového řízení i rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím. V ustanovení § 90 správního řádu, upravujícího způsoby rozhodnutí odvolacího orgánu, se přitom jednoznačně stanoví, že odvolací orgán rozhodnutí zruší nebo změní, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

Rozhodnutí o odvolání, tak jako jakékoliv jiné správní rozhodnutí, musí ovšem odpovídat zákonu (viz §§ 2 odst. 1 a 90 odst. 1 správního řádu). Výrok rozhodnutí odvolacího orgánu musí obsahovat základní náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu. Pokud tedy ustanovení § 90 správního řádu předpokládá, že odvolací orgán rozhodnutí zruší nebo změní, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí, jedná se o možné alternativy rozhodnutí, které se navzájem vylučují. Pokud některé z nich odvolací orgán spojí, jde o rozhodnutí nesrozumitelné, trpící logickým rozporem. Není tedy možné v odvolacím řízení současně ve výroku změnit a zrušit prvostupňové rozhodnutí v jeho částech a zbytek ponechat, což ovšem žalovaný učinil.

Rovněž nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti označuje s.ř.s. za vadu řízení, která je důvodem pro zrušení rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst.1 písm.a) s.ř.s.

K požadavku žalobců na zpracování znaleckého posudku ohledně dopravní propustnosti areálové komunikace pak třeba uvést, že správní orgán provádí podle § 56 správního řádu důkaz znaleckým posudkem jen tehdy, pokud vydání rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu. Krajský soud předpokládá, že u žalovaného jsou zaměstnány osoby, které mají dostatek odborností k posouzení dané otázky, např. na odboru dopravy a silničního hospodářství. Zpracování znaleckého posudku k posouzení odborných otázek tak nemusí být vždy nutné. Rovněž tak může stavební úřad v rámci stavebního řízení upustit od ohledání na místě, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby (viz § 61 odst. 2 stavebního zákona). Krajský soud nepochybuje o tom, že uvedené podmínky jsou vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení v dané věci splněny.

Vzhledem k výše uvedenému však bylo rozhodnuto tak, jak stanoveno ve výroku tohoto rozsudku. Věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (viz §§ 78 odst. 4 a 5 s.ř.s.). Přitom se vypořádá se všemi námitkami všech odvolatelů znovu a jejich návrhy, byť by byly v některém z již předešlých soudních přezkumných řízeních shledány nedůvodnými.

Náklady žalobců označených písm. a) a b) spočívaly v náhradě soudních poplatků po 2.000,-- Kč, odměnách advokátů za dva úkony právní služby při zastupování po 2.100,-- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 9 odst.3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhradách hotových výdajů za dva úkony po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Náhrada nákladů řízení jednoho žalobce tak činila úhrnem 6.800,-- Kč. Protože zástupci obou žalobců doložili, že jsou plátcí daně z přidané hodnoty, byla jim k tomu podle § 57 odst. 2 s.ř.s. připočtena ještě výše této daně (20%) z odměny za zastupování a paušálních částek ve výši 960,-- Kč, takže jejich celkové náhrady činí po 7.760,-- Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroků III. a IV. tohoto rozsudku zástupcům žalobců, neboť jsou advokáty (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Osoby zúčastněné na řízení neuplatňovaly nároky na náhradu řízení. Ostatně podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Krajský soud žádnou takovou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. 3. 2012

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu